

[Wilhelm.]

sige, at jeg altid læser kristeligt folkepartis forslag med stor interesse. Det er meget lidt af det læsestof, vi får herinde, som er morsomt, men det synes jeg kristeligt folkepartis som regel er, især bemærkningerne til deres lovforslag. F. eks. sådan en – med forlov – guddommelig bemærkning som denne:

»Det kan være rimeligt nok, at en arveladers stedbørn . . . må vige for en stedfaders eller stedmoders blodsbeslægtede arvinger efter loven. Derimod forekommer det urimeligt, hvis de også må se sig fortrængt af staten.«

Eller den senere bemærkning om, at »det må erindres, at der meget vel mellem stedforældre og stedbørn kan bestå et forhold, der er fuldt ud så harmonisk som forholdet mellem børn og deres biologiske forældre«, som man altså på forhånd og pr. definition antager til hver en tid er harmonisk. Jeg synes altid, der er morsomme bemærkninger at finde i kristeligt folkepartis forslag, og jeg er næsten ked af, hvis det er ufrivillig komik.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Jens Møller*) (KrF):

Jeg vil gerne sige tak til de mange ordførere, der har stillet sig positivt over for tankerne i lovforslaget. Når kristeligt folkeparti har fremsat dette forslag, er det først og fremmest, fordi vi synes, det er et elementært retfærdighedskrav, der hermed bliver tilgodeset, og dernæst også en beskyttelse af den svage part i disse sager mellem staten og den enkelte borger.

Det typiske tilfælde her er det, der opstår, når en person mister f. eks. sin far og moderen indgår et nyt ægteskab, hvorefter hun dør. Når stedfaderen så senere dør, kan vedkommende ikke arve noget af det, der er. Hvis der ikke er livsarvinger, går arven til staten, og det gælder, uanset om den arvemasse, der er tilbage, i sin helhed eller delvis stammer fra vedkommendes biologiske forældre. Det er en åbenbar urimelighed, og det er den, vi ønsker at sætte en stopper for.

Det er ikke sådan, at vi vil tage noget fra nogen andre arvinger – niecer og nevøer går stadig væk foran ifølge dette forslag – det angår kun forholdet til staten og den alene.

Nu siger man, at staten kan give afkald på arven. Ja, det er jo rigtigt, men praksis viser, så vidt det har kunnet lade sig gøre for os at få det oplyst, at det sker overordentlig sjældent,

og i nogle af de tilfælde, vi har gennemgået, synes vi, det har været ganske klart, at det, der har været afgørende for staten, har været det fiskale hensyn og ikke de menneskelige hensyn.

Man kan oprette testamente; ja vel, men det sker sjældent, og det er i de tilfælde, hvor det ikke sker, at vi har problemerne. Når det ikke sker, skyldes det ganske enkelt, at mennesker ikke er klar over, at det er nødvendigt. I de tilfælde, hvor der er et nært tilhørsforhold til stedbarnet, vil mennesker mange gange uden videre gå ud fra, at dette arver i hvert fald før staten, og så får de ikke oprettet noget testamente. Hvis folk vidste, at pengene ville gå til staten, mon så ikke de fleste ville oprette et testamente? Det er ikke mit indtryk, at folk herhjemme er så vilde efter at lade deres penge gå til staten; det har man i hvert fald ikke indtryk af, når det drejer sig om skatter o. lign. Hvis det ikke var meningen, at stedbarnet skulle have pengene, mon så ikke vedkommende ville have lavet et testamente, hvor pengene var gået til noget andet, f. eks. til Kræftens Bekæmpelse, Dyrenes Beskyttelse, eller hvilke emner man nu interesserer sig for?

Jeg tror, vi må sige, at i de tilfælde, hvor der ikke er et testamente, og hvor pengene går til staten, foreligger der i langt de fleste tilfælde ganske enkelt en misforståelse, fordi folk troede, at deres stedbørn skulle arve pengene, når der ikke var andre til det.

Kristeligt folkepartis forslag er særdeles moderat: vi tager ikke nogen rettigheder fra nogen naturlig arvelader eller fra andre arvinger, spørgsmålet er kun, om statskassen skal gå foran disse stedbørn eller ej. Det er ikke noget, der vil betyde ret meget for statskassen, for det er ret få tilfælde, det drejer sig om, men det er sandelig noget, der er vigtigt for de mennesker, der kommer i klemme her.

Jeg mener, det må være helt rimeligt, at der gøres noget her, det må være så åbenbart, at det beror på en forglemmelse i loven, et hul i loven, eller hvad man nu vil kalde det, at man ikke har taget dette hensyn.

Der er naturligvis partier, der er imod arveret i det hele taget, men de partier, der går ind for den private arveret, må dog også kunne indse det fornuftige i den her foreslåede ændring.

Selvfølger er der problemer i det. Der er her fra denne talerstol nævnt eksempler på, hvordan der kan opstå urimeligheder osv. Det